

MEET MY INSPIRATIONs :

HUCKY EICHELMANN ทูตวัฒนธรรมแห่งคีตศิลป์
ผู้ประสานความงดงามแห่งดนตรีตะวันตกบรรจบตะวันออก

นับเป็นเวลาเกินสิบปีแล้วที่ผมได้รู้จักกับเสียงดนตรีของ “ฮัคกี้ ไอเคิลมานน์” นักกีตาร์ชาวเยอรมัน ก่อนหน้านี้อัคคีในความคิดของผม คือภาพของมือกีตาร์คลาสสิกและ World Music แต่หลังจากที่ได้พูดคุยกัน ทำให้ผมรู้ว่าฮัคกี้ยังมีมุมที่น่าสนใจอีกมากมาย เกือบครึ่งชีวิตที่ฮัคกี้พำนักอยู่ในประเทศไทย จนสามารถเรียกได้เต็มปากว่าคือ “บ้าน” ความซาบซึ้งนี้ ได้นำให้ฮัคกี้ถ่ายทอดออกมาเป็นบทเพลงกีตาร์คลาสสิกอันไพเราะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การบันทึกบทเพลงพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รวมถึงบทเพลงกีตาร์ที่ถ่ายทอดท่วงทำนองเพลงไทยอันทรงคุณค่า และเร็วๆ นี้ฮัคกี้กำลังจะมีงานชุดล่าสุด “Hucky Eichmann Plays the Magical Melodies of Thailand” เป็นการบรรเลงกีตาร์คลาสสิกด้วยท่วงทำนองเพลงไทยที่คุ้นหู อาทิ เขมรไทรโยค, ค้างคาวกินกล้วย, เตือนเพ็ญ, แขกซ่มเซ, ล่องแม่ปิง, น้ำตาแสงใต้ ฯลฯ เอาละครับ เรามาอ่านเรื่องราวของฮัคกี้ ไอเคิลมานน์จากปากเขาเองเลยดีกว่า

เอ้ Wizard : ให้ฮัคกี้เล่าความเป็นมาในการเล่นดนตรี

ฮัคกี้ ไอเคิลมานน์ : ผมเล่นดนตรีตั้งแต่เล็กๆ แต่ไม่ได้เริ่มกับกีตาร์ ผมเริ่มจากทรมเป็ต เล่นทรมเป็ตตั้งแต่ 7 ขวบ ตอนแรกทุกคนคิดว่าเราจะเป็นนักทรมเป็ต แต่ผมไม่ค่อยชอบเพราะมันเล่นคนเดียวไม่ได้ ต้องมีวง แต่ตอนอายุประมาณ 11 เคยฝึกกีตาร์ไฟฟ้า ตอนนั้นเพื่อนทุกคนเล่น เราก็ซื้อกีตาร์มาเล่นกับเพื่อน (หัวเราะ) ตอนนั้นหาครูสอนยากมาก ตอนหลังโชคดีมาเจอคนหนึ่ง แต่เขาไม่ค่อยเก่งเท่าไร ตอนหลังเจออาจารย์อีกคนหนึ่งเก่งมาก

เอ้ Wizard : สอนกีตาร์ไฟฟ้าหรือครับ ?

ฮัคกี้ : ไม่ครับ สอนอคูสติค เราก็ไปเรียนและสอบเข้านิเทศน์เข้ามหาวิทยาลัย ตอนนั้นอายุประมาณ 17 มีอยู่ 40 คน แต่เขารับคนเดียว เราก็คิดว่า “โอ... ลืมได้เลย” แต่เขาดันเลือกเรา ก็โชคดี

เอ้ Wizard : เรียนระดับปริญญาตรีหรือครับ ?

ฮัคกี้ : เรียนที่มหาวิทยาลัยสตูดิโอการ์ด เมเจอร์กีตาร์คลาสสิก เรียนที่โน่นจนถึง Master Degree (ปริญญาโท) ทำ Master Degree วันพุธ เข้าวันพฤหัสบดีไปมะนิลา (ฟิลิปปินส์) เลย

เอ้ Wizard : ไปแสดงดนตรี ?

ฮัคกี้ : เคยไปโชว์ก่อนหน้านี้แล้ว อันนี้เป็นงานแรกไปเป็นอาจารย์ที่ University of the Philippines

จริงๆ มึงงานที่เขาให้เป็นอาจารย์ที่เยอรมัน แต่ตอนนั้นทางเยอรมันคิดว่าให้เราไปต่างประเทศหาประสบการณ์ ผมก็ไปมะนิลา สอนที่โน่นปีกว่าแล้วค่อยมาที่เมืองไทย ไปญี่ปุ่น ไปเกาหลี ไปเล่นคอนเสิร์ต ตอนที่กลับไปเยอรมันเป็นช่วงที่แปลกมาก มีเรื่องก่อการร้ายเยอะ ผมไม่ค่อยชอบ หลังจากไปอยู่ที่ฟิลิปปินส์พอกลับมาเยอรมันกลายเป็นอากาศหนาวมาก ค่อนข้างอากาศทางเอเชียแล้ว ชอบชีวิตแบบเอเชียมากกว่า และตอนนั้นอาจารย์ดัน อันตรกฏให้มาสอนที่โรงเรียนดนตรีคิลิยะและสอนที่จุฬาฯด้วย พอกลับไปเยอรมันก็คิดว่า “ไม่เอาดีกว่า” เอาไว้ตอนอายุมากๆ ค่อยกลับก็ได้ (หัวเราะ) ถ้าอยู่ที่โน่นก็มึงงานที่ดี แต่ตอนนั้นผมอายุแค่ 22-23 คิดว่าไปอยู่ที่อื่นดีกว่า ก็เลยกลับมาเมืองไทย มาสอนที่คิลิยะกับจุฬาฯ

เอ้ Wizard : เป็นอาจารย์ประจำที่จุฬาฯ? ถือว่าเป็นงานที่ดีเลย

ฮัคกี้ : ใช่ครับ แต่ตอนนั้นมีคนเล่นกีตาร์แค่ 3 คนเอง คือคุณเขตต์อริฎ (เลิศพิพัฒน์), อาจารย์เดือน ที่ Yamaha และคุณเสถียร คนนี้เป็นปฎิมากร เป็นศิลปินด้วย

เอ้ Wizard : พี่เขตต์อริฎ แกเป็นนักแต่งเพลงที่สืดยอดมาก ผมลืมนับเลยว่าแกก็เป็นนักกีตาร์คลาสสิก

ฮัคกี้ : แกเขียนเนื้อเพลงของแกรมมี่เยอะแยะ แกทำอัลบั้ม “น้ำตาแสงใต้” ด้วย

เจ้ Wizard : สรุปรตอนนี้ก็มีแค่ 4 คนในเมืองไทยที่เล่นกีตาร์คลาสสิก

พีชัคกี้ : ตอนนั้นเล่นคอนเสิร์ตหลายๆ ที่มี AUA และตอนนั้นยังมีหอศิลป์พระศรีอยู่ คนมากันเต็ม มาฟังเราเล่นคนตบมือกันใหญ่ คิดว่าเขาอาจจะไม่รู้ที่เราเล่นอะไร ตอนนั้นเราเล่นเป็นเพลง Contemporary (ร่วมสมัย) จากยุโรป ตอนหลังคิดว่าน่าจะหาเพลงใหม่ เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ต้องถามตัวเองว่า “เล่นดนตรีเพื่ออะไร ?” เมื่อก่อนไม่เคยถามเลย (หัวเราะ) คิดว่าเป็นเพราะเราอยากสื่อสารกับคนอื่นโดยใช้ดนตรี เป็นสื่อกลาง จำได้ตอนนั้นเคยไปกินพิซซ่าบ่อยๆ มีเด็กอิตาลีเวลาเขาเล่นออกเสียงเหมือนเป็นเพลงเลย ผมก็ชอบฟังเสียงเด็กเล่นแต่ฟังไม่รู้เรื่อง ก็เลยคิดว่าน่าจะคล้ายๆ แบบนั้น คือคนอาจจะชอบเสียงกีตาร์แต่ไม่เข้าใจเพลง คุยกับเพื่อนคนไทย ทุกคนบอกผมว่า น่าจะเล่นเพลงพระราชนิพนธ์ด้วย เพราะทุกคนรักเพลงพระราชนิพนธ์อยู่แล้ว ทุกคนรู้จัก และก็น่าจะไปกับเสียงกีตาร์ของเรา พอได้รับอนุญาตเราก็ทำเป็นอัลบั้ม “คืนหนึ่ง”

เจ้ Wizard : ชุด “คืนหนึ่ง” จำได้ว่า release ออกมาเป็นคาสเซต

พีชัคกี้ : เป็นคาสเซตอย่างเดียว ไม่มีแผ่นเสียง มีแต่แผ่นเสียงสำหรับโปรโมชันให้สถาบันวิทยุ ขายเยอะมากๆ อาทิตย์เดียวไปไหนคนก็รู้จักกีตาร์คลาสสิกแล้ว เป็นเพลงของในหลวงที่เล่นด้วยกีตาร์คลาสสิกเป็นครั้งแรก ตอนหลังได้ทำงานกับไนท์สปีด เพื่อนๆ ทำงานกับไนท์สปีดกันหมด คุณบ๊อม อัสนี (โชติกุล), สุรสิทธิ์ (อิทธิกุล), บรูซ (แกลลตัน) หลายคน เราก็ทำชุด GAMGAH GAMGAH (กัมก้า กัมก้า) ทำกับ WEA แต่ตอนนั้นอยู่กับไนท์สปีด เป็นเพลงที่เพื่อนๆ แต่งให้ ชุดนี้ก็ประสบความสำเร็จเหมือนกัน... แปลกมาก เพราะเป็นเพลงที่ฟังไม่ยากนะ อาจจะเป็นชื่ออัลบั้มที่ทำให้คนชอบ “กัมก้า กัมก้า”

เจ้ Wizard : พูดถึงเพลงพระราชนิพนธ์ คนจะคุ้นเคยกว่า แต่ “กัมก้า กัมก้า” มันจะ...

พีชัคกี้ : แปลกๆ หน่อย แต่ตอนนั้นเวิร์ค (หัวเราะ)

เจ้ Wizard : ผมจำได้มีอยู่ชุดหนึ่งที่ออกกับแกรมมี่

พีชัคกี้ : ใช่ เพราะสนิทกับพี่เต๋อด้วย ที่นั่นเปลี่ยนชีวิตของเราจริงๆ ขายได้เยอะมาก วันแรกขาย 55,000 ม้วน จำได้เขามาจับเข้าไปที่แกรมมี่ บอกว่าอัลบั้มขายดีมาก ๆ หลังจากวันนั้นผมไปไหนไม่ได้เลย ไปเดินชุปเปอร์มาร์เก็ตไม่ได้ ไปร้านอาหารไม่ได้ มีคนมายืนรอนหน้าประตูบ้านด้วย (หัวเราะ) บ้าจริงๆ สองปีผมไปไหนไม่ได้ เพื่อนๆ อย่างอัสนี, สุรสิทธิ์ก็เหมือนกัน ผมไม่ค่อยชอบแบบนี้ รู้สึกอึดอัด แต่จริงๆ เราชอบแพนเพลงอยู่แล้ว แต่ตอนนั้นมันไม่ได้คาดคิดมาก่อน ไปไหนคนอยากรจะจับมือ ขอลายเซ็นกับถ่ายรูปนี่โอ.เค. แต่ทุกคนอยากรมาจับมือ...

เจ้ Wizard : เข้าใจครับ เดียวมือเราเป็นอะไรไป เพราะเราต้องดูแลมือ

พีชัคกี้ : ใช่ๆ เป็นเรื่องแปลกมาก ตอนนั้นได้ไปแสดงต่างประเทศบ่อยๆ เคยทำกับรัฐบาลเยอรมันเขามีโปรแกรมแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมประมาณ 72 ประเทศ เราไปแสดงบ่อยเหมือนกัน ปีหนึ่งประมาณ 9 เดือนที่ต้องเดินทาง กลับมาอนเมืองไทยบางทีก็ 3 วันก็ไปต่อ ยุ่งมาก

เจ้ Wizard : ช่วงนั้นก็เลยไม่มีอัลบั้ม

พีชัคกี้ : ไม่ค่อยมี ทำอยู่ 15 ปี จนเคยเป็นลมที่แอฟริกา เขาให้ไปแอฟริกา 2 เดือน เอเชีย 2 เดือน อเมริกาใต้ 2 เดือน แบบนี้ตลอด ทำให้เราสุขภาพไม่ค่อยแข็งแรง ตอนหลังคิดว่าหยุดดีกว่า ทำงานที่กรุงเทพฯ ดีกว่า ช่วงนั้นเคยทำกับบริษัทเทปหลายๆ ที่ บางทีผมไม่ค่อยพอใจที่เขาทำ เป็นบริษัทที่ตีหมัด แต่บางทีเรามีคนละไอเดียกันเราคิดว่าถ้าอยากได้ที่เราคิด... เราก็ต้องทำเอง (หัวเราะ) อยากทำมัลติเพล็กซ์ด้วย ผมเคยทำ Guitar Festival เพื่อให้ นักกีตาร์มาแสดงที่เมืองไทย แต่ตอนหลังไม่อยากจะทำก็итарอย่างเดียวแล้ว เลยมาทำเป็น Thailand Festival & the Art เป็นเพล็กซ์แรกที่เมืองไทย มี Gypsy Kings มี Ravi Shankar และหลายๆคนมาแสดง ตั้งแต่วันนั้นเราก็มีบริษัท AMI

เจ้ Wizard : AMI นี่คือบริษัทของพีชัคกี้เอง ? เพื่อซัพพอร์ตงานตัวเองและงานเพล็กซ์ที่เราทำใช่ไหมครับ ?

พีชัคกี้ : ใช่ครับ ตั้งแต่วันนั้นเราก็มีหลายแผนก จัดคอนเสิร์ต ผลิต CD และจัดจำหน่ายของต่างประเทศด้วย แต่ตอนนี้ CD ทั่วโลกกำลังลดน้อยลงๆ

เจ้ Wizard : เปิดมาก็ปีแล้วครับ ?

พีชัคกี้ : เปิดปี 1997 ประมาณ 13 ปีแล้ว... เคยอัดเพลงพระราชนิพนธ์อีกชุดหนึ่ง “Candle Light Blues” อัดปี 1999 และเมื่อ 2 ปีที่แล้วทำ “Sweet Words” ใหม่

เจ้ Wizard : แสดงว่าเวอร์ชันแรกของชุดนี้ สมัยโน้นกับอันนี้คืออัดคนละเซสชั่นเลย ไม่ได้เอามาสดเซอร์ติมา

พีชัคกี้ : ไม่ครับ... อันนี้คืออัดใหม่เลย อันนี้ (Candle Light Blues) อัดที่สิงคโปร์

เอ้ Wizard : ต่างกันอย่างไรรู้ครับ ถ้าถามถึงความรู้สึกของพี่
ยัคกีที่ฟัง ? เพลงเดียวกันหมดเลยใช่ไหม ?

พี่ยัคกี : เป็นเพลงเดียวกันหมดเลย คือ 1 เราอัดกับ Tascam
เครื่องแรกของเมืองไทย เป็น 4 แทร็ค ต้องกด punch-in อะไรแบบ
นั้น (หัวเราะ) คุณภาพของเสียงช่วงนั้นยังไม่ค่อยดีเท่าไร

เอ้ Wizard : เคยฟังเทียบกับอันนี้ไหม ?

พี่ยัคกี : อันนี้ดีมาก (หัวเราะ) ตอนที่อัดครั้งที่ 2 เราชินกับเพลง
มากกว่าด้วย เคยใช้เส้นในคอนเสิร์ตทั่วโลกด้วย ก็ารู้จักเพลงดีกว่าตอน
แรก และห้องอัดที่สิงคโปร์ก็คิดว่าใช้ได้ อย่างชุดนี้ Sweet Words อัด
ในโบสถ์ที่เยอรมัน คนที่อัดเขาเรียกว่าเป็นคนเก่งที่สุดในวงการอัดดนตรี
คลาสสิก acoustic recording ของยุโรป เขาใช้อุปกรณ์ที่เป็นหลอด
ไมกาก็เป็นหลอด แอมป์ก็เป็นหลอดเป็นอุปกรณ์พิเศษ และตอนนั้นยัคกี
มากที่เมืองไทยเดี๋ยวนี้มีห้องอัดที่ผลิตเสียงแบบนี้ได้ด้วยที่ผมใช้อัดเสียง
ชุดใหม่ อยู่ที่บ้านสระบุรี ขับรถจากกรุงเทพฯ แวะชั่วโมงครึ่งเอง ช่วงนี้
รู้สึกอยากอัดเสียงเยอะๆ (หัวเราะ) เพราะช่วงนั้นเล่นคอนเสิร์ตเยอะ
มาก ปีละ 9 เดือน อยู่ที่สนามบิน บนเครื่องบิน ที่เล่น แล้วก็โรงแรม
แค่นั้น (หัวเราะ) แต่หลังจาก 15 ปีมันเต็มที่แล้ว เราโชคดีที่มีโอกาส
เห็นหลายๆ ประเทศ ไปกับสถานทูตเขาก็พาไปดูโน่นดูนั่น ไปรอบแรก
น่าสนใจมาก รอบที่สองยังสนใจอยู่ รอบที่สามดูแค่บางอย่าง รอบที่
สี่... ขออยู่โรงแรมดีกว่า (หัวเราะ) หลังๆ เลยต้องเบรกก่อน มาดูแล
บริษัท Asia Music International (AMI) ไม่อยากทำให้บริษัทอื่น
เพราะเขามีคนละไอเดีย เราต้องประนีประนอม (compromise) แต่
ในศิลปะมันประนีประนอมไม่ได้ และผมไม่ชอบที่หลายคนคิดว่าธุรกิจ
สำคัญกว่าดนตรี มันไม่เวิร์ค... ผมว่าศิลปะต้องอยู่ข้างหน้า โอ.เค. เรา
จับมือกับธุรกิจด้วย แต่ธุรกิจต้องอยู่ข้างหลัง สิ่งสำคัญที่สุดต้องเป็นดนตรี
ถ้าทำกับบริษัทอื่นเขาอาจจะคิดคนละแบบ แต่เราไม่อยากทำแบบนั้น

เอ้ Wizard : เดียวขอค้นด้วยคำถามประจำครับว่าอัลบั้มที่โปรด
ตลอดกาลของพี่ยัคกีมีอะไรบ้าง ? 5 อัลบั้ม

พี่ยัคกี : 5 อัลบั้ม... ผมไม่เคยนับ (หัวเราะ) มีหลายชุด ช่าง
หลังนี้ทั้งหมดเลยประมาณพันสองร้อยชุด (หัวเราะ) ผมชอบเกือบหมด
เมื่อยัคกีบิ๊พีที่แล้ว ผมไม่เคยร้องเสียงเท่าไร แต่ตั้งแต่มีเครื่องเล่นที่ดีๆ
ผมก็เลยจะชอบเพลงที่มีเสียงดีๆ หน่อย เวลาอัดเราก็พยายามจะหาเสียง
ที่ดีด้วย นี่เป็นความสำคัญใหม่ เมื่อก่อนไม่ค่อยคิด ถ้าเรามีดนตรีดีแต่
เสียงไม่ดีก็เสียขายเหมือนกัน เดียวผมหาชุดที่ชอบก่อนนะ (ว่าแล้วพี่
ยัคกีก็ลุกขึ้นไปหยิบแผ่น CD และแผ่นเสียงจากชั้นด้านหลัง) อันนี้ดี
มากเลย... Stan Getz อันนี้ก็ดีมาก... David Roth ชุดที่ชอบเยอะ
มาก มี Jack Johnson ชุดนี้ In Between Dreams ใจ... เยอะมาก
จริงๆ มี Narada Lotus Sampler Nancy Rumbel แล้วก็ถ้าชอบ
ฟังไวโอลิน... ชุดนี้ดีมาก Itzhak Perlman

เอ้ Wizard : ผมมีงานเขาที่เล่นเพลงของ Paganini นะครับ

พี่ยัคกี : โอ้! ชุดนั้นดีมาก สำหรับชุดนี้เป็นงาน reference เรื่อง
เสียงที่ดีที่สุดเลย ปกไม่สวย... แต่เสียงโอ้โห... เป็นชุดที่ผลิตที่เยอรมัน
เหมือนกัน (ข้อมูลเสริม : ถ้าเป็นห้องที่เป็น Audiophile เขาจะใช้
แผ่นนี้เทสต์) แล้วก็มีอีกชุดหนึ่งที่ชอบมาก Pink Floyd : Dark Side
of the Moon ผมชอบหมดนี่เลย (หัวเราะ) มีแผ่นชุดที่เป็นเพลงเด็ก
จากทั่วโลก ผมว่าเป็นเพลงเด็กที่ดีที่สุด เพราะหลายๆ Children Dreams
แล้วก็ 2 ชุดนี้แน่นจนเลย Asian Drums สำคัญมากสำหรับเพลงเอเชีย
และเสียงร้อง เป็นเสียงผู้หญิงร้อง (เลือกไปเลือกมา พี่ยัคกีก็เปิดให้เรา
ฟังไปด้วยกันซะเลย) ชอบเพลงอัฟริกาด้วย ในนี้จะมีเพลง World
Music เยอะมาก มีเพลงจากอุสเบกิสถานด้วย

เอ้ Wizard : ถ้าสมมติว่าพี่ยัคกีไม่ได้เป็นนักกีตาร์คลาสสิก
อาชีพ คิดว่าพี่ยัคกีจะเป็นนักกีตาร์แนวไหน ?

พี่ยัคกี : อยากเป็นคอนตักเตอร์ (หัวเราะ) ถ้าเป็นนักกีตาร์หรือ
น่าจะเป็นร็อกหรือแจ๊ส... เป็นร็อกแจ๊ส ประมาณ John McLaughlin,
John Scofield ชอบหลายๆ คนด้วย อย่าง Carlos Santana, Frank
Zappa ด้วย แล้วก็ชอบ Alvin Lee ของ Ten Years After ทุก
คอนเสิร์ตต้องไปดู (หัวเราะ) เคยเดิน 30 กิโลเมตรไปดูเขา ตอนเด็กๆ

เอ้ Wizard : ข้อต่อไป คิดกีวีที่โปรดปรานมีใครบ้างครับ ?

พี่ยัคกี : คิดกีวีที่ชอบมากที่สุด ถ้าคลาสสิกแท้ๆ ชอบ Beethoven
กับ Mozart ก็ชอบ แต่ชอบ Beethoven มากกว่า

เอ้ Wizard : เพราะอะไรครับ ?

พี่ยัคกี : Beethoven มีอารมณ์ที่น่าสนใจมาก ถ้าไปฟังงาน
ของเขาที่แต่งหลังจากที่หูเขาไม่ได้ยินแล้ว ฟังทีไรขนลุก ถ้าเป็นยุค
โรแมนติกก็มี Gustav Mahler จากรัสเซียก็มีหลายคน อย่าง
Rachmaninov เขาเขียนเปียโนคอนแชร์โตที่น่าสนใจ

เอ้ Wizard : พี่ยัคกีชอบ Mozart เพราะอะไร ?

พี่ยัคกี : ชอบที่เขาเป็นเพลงง่ายๆ และเบาๆ บริสุทธิ์ แต่อันนี้
จะเป็นคลาสสิกยุคแรก แต่ Beethoven จะเป็นคลาสสิกเต็มที่ มาที่
โรแมนติก กุสตาฟ มาห์เลอร์นี่ผมชอบมาก จากรัสเซียก็รักมานินอฟและ
ไชลโควิช ไชคอฟก็บางเพลงเพราะมากๆ อย่างไวโอลินคอนแชร์โต
ซิมโฟนีหลายเลข 4 ใน E ที่เป็นทรมานเปิด... ใจหนูลุก (หัวเราะ) ดนตรี

มีเยอะมากที่ตี แต่สำคัญเวลาเราเป็นนักดนตรีเราต้องฟัง นี่เป็นเรื่องสำคัญมากที่อยากบอกทุกคนด้วย คือส่วนใหญ่คนที่เล่นกีตาร์จะฟังกีตาร์อย่างเดียว นั่น "ผิด" ไม่ควร... อย่าทำแบบนั้น! ต้องฟังอย่างอื่นด้วย ถึงจะมีโอเคเดียว เพราะถ้าฟังกีตาร์และคิดกีตาร์อย่างเดียว... มันแคบมากเลย

เอ้ Wizard : คือเล่นอะไรก็ได้ อย่างหนึ่ง แต่เวลาฟังต้องฟังทุกอย่างทุกสไตล์อย่างนั้นใช่ไหมครับ ?

พี่อัค : ใช่ อย่างผมเคยคิดอยากจะเป็นเหมือนเขา ผมเคยเรียนกีตาร์กับครูเชลโล่ 2 ปี Suite ของ Bach ก็เล่นกับเชลโล่ด้วย ผมเรียนกับเขา คนมาถ่ายรูปร่างก็งั้น เอ๊ะทำไมนักเรียนเล่นกีตาร์กับครูเชลโล่ (หัวเราะ) แต่จริงๆ ได้เรียนรู้อะไรเยอะจากเขา เพราะเขาคิดคนละแบบ เวลาเราเล่นกีตาร์เราคิดแบบนี้เรื่องคอรัล ฮาร์โมนี แต่เขาเล่นเชลโล่... เขาคิดแบบนี้

เอ้ Wizard : ก็คือเราจะได้สิ่งเรื่องเทคนิคของกีตาร์ไป แล้วเอา "ดนตรี" อย่างเดียว

พี่อัค : ใช่ เขาบอกไม่ได้ว่าเล่นแบบไหน ? เขาไม่สนใจ เขาบอกแต่ว่าเสียงต้องออกแบบนี้ (หัวเราะ) และเราต้องหาเอง นี่เรื่องสำคัญนะที่เป็นปัญหาของนักกีตาร์หลายคน เขาอยู่ในโลกแคบๆ ของกีตาร์ เขาลืมไปว่าคนข้างนอกไม่คิดแบบนั้น คนที่ฟังอาจจะไม่คิดแบบนั้น และดนตรีไม่ได้เกิดจากการซ้อมๆ อย่างเดียว เราต้องซ้อม... แต่ดนตรีเป็นอย่างอื่น ดนตรีไม่เกี่ยวกับซ้อม แต่เราต้องซ้อม การซ้อมจริงๆ เราซ้อมมากกว่า 3-4 ชั่วโมง ต่อวัน ไม่ได้ ตอนแรกผมก็คิดแบบนั้นด้วย ตอนเด็กๆ เคยซ้อม 10-12 ชั่วโมง ถึงรู้ว่าอันนี้เราผิดเอง เพราะจริงๆ แล้วเรามีสมาธิจดจ่อได้แค่ประมาณ 3-4 ชั่วโมงเท่านั้น หลังจากนั้นก็เล่นเฉยๆ ผมคิดว่า "ซ้อม" กับ "เล่น" เป็นคนละเรื่อง เหมือนนักกีฬาเกอร์ (Goethe) เขาต้องเรียนคำศัพท์ก่อน ต้องรู้คำ แต่นั่นยังไม่ใช่วิธีที่มันเป็นแค่คำจากดิกชันนารีเท่านั้นเอง แต่การที่เราจะใช้คำแบบไหน... อันนี้ไม่ได้มาจากการเรียน ต้องไปข้างนอกออกไปดูธรรมชาติ ไปดูนก ฟังเสียงนกร้อง ต้องเห็นสวยๆ สวยๆ ดูดอกไม้ต้นไม้สีเขียว โอเคเดียวและศิลปะ บทกวีหรือดนตรี ก็มาจากแบบนี้ ไม่ใช่มาจากที่เรานั่งที่โต๊ะแล้วก็เขียน

ผมคิดว่านักดนตรีศิลปินก็ต่างจากคนอื่นที่ตรงนี้เลย ผมเคยคิด... อย่างเราเขียนบรรณกรรม เราพยายามที่จะไม่ให้ตกใจไหมครับ ? ที่นั่นคนที่ทำงานปกติทุกวันเขาคิดว่าความเศร้าของเขาคือแค่นี้ แอปเปิ้ลคือแค่นี้ อันนี้เรารู้กันอยู่แล้ว แต่เวลาเขาไปดูคอนเสิร์ต เขาไม่อยากจะแค่นั้นแล้ว เพราะเขารู้แล้ว เขาอยากที่จะฟังคนที่แอปเปิ้ลเต็มทีแบบสุดๆ และเศร้าแบบสุดๆ และถ้าเราซ้อมเปียโนอย่างเดียววันละ 20 ชั่วโมง แล้วเรามาบอกว่าผมซ้อมวันละ 20 ชั่วโมงน่าเบื่อๆ เราสามารถเขา เขาไม่สนใจหรอก เขาอยากให้เราศิลปินบอกเขาว่าแอปเปิ้ลมันไม่ใช่แอปเปิ้ลแค่นั้น ความจริงแอปเปิ้ลมันต้องขนาดนี้ ยิ่งกว่านั้นเยอะ ยิ่งเวลาเศร้า... ก็เศร้ากว่านั้นเยอะ ไม่

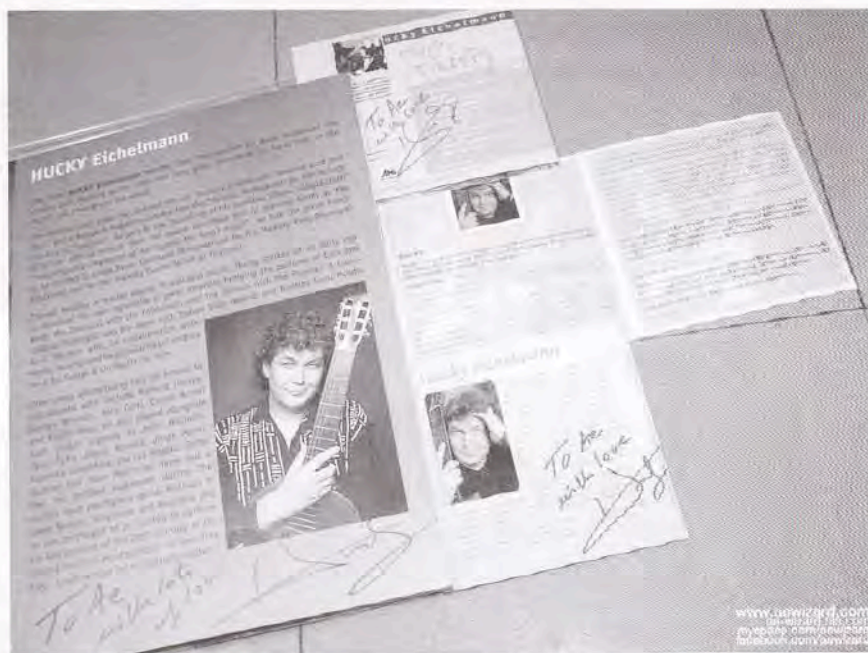
งั้นเขาอยากจะมีรับรู้จากศิลปินทำไม เพราะทุกอย่างเขารู้เองแล้ว

เอ้ Wizard : คล้ายๆ กับว่าเด็กๆ เขาอาจจะคิดว่านี่ดังสุดนี่เบาสุดแล้ว แต่ตัวศิลปินควรจะขยายว่า... นี่เบาสุดขนาดนี้ ดังสุดขนาดนี้

พี่อัค : ใช่ครับ ต้องมากกว่านั้นอีก แต่ส่วนใหญ่คนจะกลัว เขาไม่อยากจะเศร้าที่สุดจนเกือบตายแล้วใช่ไหมครับ (หัวเราะ) แต่ผมคิดว่าตอนที่เศร้า แฟนหาย วังหนี่ เพื่อนตาย เราคิดว่านี่ต่ำที่สุด ตอนแรกเราเกาะไว้ไม่ยอมตก ไม่ยอมตก แต่วันหนึ่งเราตื่นเช้า เราก็รู้ว่า "เฮ้ ดูซิ ต่ำกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว" นี่เป็นเวลาที่ผมคิดว่าดีมาก เพราะเรารู้แล้วว่าตอนนี้ขึ้นได้อย่างเดียว ลงไม่ได้อีกแล้ว "ขึ้นได้อย่างเดียว" เป็นความรู้สึกที่ทำให้แต่งเพลงหรือเกิดไอเดีย ส่วนเรื่องที่เราเขียนมากที่สุดก็เหมือนกัน เราเป็นศิลปิน เราต้องพยายาม express ถ่ายทอดมันออกมา เศร้ามากๆ แสบปี่มากๆ ให้คนอื่นแบ่งปันด้วยกัน

เอ้ Wizard : อันนี้หมายถึงการแสดงบนเวทีของเราด้วย

พี่อัค : ใช่ ถ้าเรา perform เราต้องแสดงตัวจริงของเรา ไม่ต้องเสแสร้ง (หัวเราะ) เล่นตัวจริงเลย คนที่ฟังจะรู้สึกและเข้าใจ เพราะเราไม่ได้ใช้คำ (เนื้อร้อง) ถ้าเราใช้คำร้องบอกว่าแสบปี่แบบนี้ แต่เราใช้อย่างอื่นเป็นสื่อกลาง ใช้เสียง หรือใช้รูป และให้คนเขาจินตนาการเอาเองได้ ที่สำคัญคือตอนที่เขารับ (สาร) จากเรา เรามอบเขาได้ว่า

เศร้ามากๆ ก็ไม่ต้องกลัว แสบปี่มากๆ ก็ไม่ต้องกลัว ผมคิดว่านี่เป็นความรับผิดชอบของคนที่เป็น "ศิลปิน" ให้คนอื่นอย่างที่เขาไม่กล้าที่จะหาเอง

เอ้ Wizard : ให้พี่อัคก็พูดถึงอัลบั้มล่าสุดของคนไทย ก็คืออัลบั้มเพลงพระราชนิพนธ์ที่บรรเลงด้วยกีตาร์คลาสสิกของพี่อัคก็ทั้ง 2 ชุด

พี่อัค : ผมคิดว่าเราโชคดีมาก เรามีในหลวงที่ท่านแต่งเพลง เมื่อสองสามร้อยปีที่แล้วในยุโรป ในหลวง ท่านหญิงทุกๆ ท่านจะแต่งเพลงนั้นเป็นธรรมเนียมของเขา แต่ตอนนี้ไม่มีแล้ว คิดว่าประเทศไทยเป็นประเทศเดียวที่เรายังมีในหลวงที่แต่งเพลงและแสดงดนตรีด้วย และก็เพราะมากด้วย ผมชอบมากๆ เป็นเมโลดี้ที่เบาๆ Easy Listening

ไปกับเสียงกีตาร์... ไปด้วยกันได้เลย เวลาเล่นคิดว่าเล่นได้หลายสไตล์ แต่ต้องเก็บแคแรกเตอร์ของเพลงไว้

เจ้ Wizard : มันแปลก... คือเดิมจะมีทั้งความเป็นบลูส์ ความเป็นแจ๊ส แต่พี่อัคก็เอามาเล่นโดยใช้กีตาร์คลาสสิก เหมือน 3 อย่างมาผสมกัน และมีความเป็นไทยเข้าไปอีก

พี่อัค : อันนี้สำคัญ เพราะดนตรีทุกสไตล์จะต้องมีความรู้สึกอยู่ ถ้าเราเล่นเน้นเทคนิคอย่างเดียว หรือแมคานิกอย่างเดียว มันไม่มีความหมาย และคิดว่าคนไทยทุกคนรู้จักเพลงพระราชนิพนธ์เกือบทุกเพลงที่ท่านแต่ง ทำให้ผมมีความรู้สึกดีมาก คิดว่าถ้าเล่นกับกีตาร์น่าจะให้ความอบอุ่นเหมือนกัน อย่างเช่นเพลง "สายฝน" มีเสียงคล้ายๆ ฝนตก ผมไม่รู้ว่าคุณอื่นคิดยังไง แต่ผมชอบมากๆ

เจ้ Wizard : ต้องใช้ความกล้าใหม่ครับในการบรรเลงบทเพลงของพระเจ้าอยู่หัวครับ ? รู้สึกกดดันไหม ?

พี่อัค : ไม่ครับ เป็นนักดนตรี ถ้ากดดัน... ก็ไม่เล่น (หัวเราะ) ต้องรักทุกเพลงที่เล่น ถ้าไม่รัก... ก็ไม่เล่น ไม่ได้บังคับตัวเองเลยนะ ก็ภูมิใจมากที่มีโอกาสได้เล่นเพลงพระราชนิพนธ์ไปทั่วโลก บางทีคนอ่านโปรแกรม เขาก็ง่าว่า "เพลงของในหลวง ? เป็นไปได้ยังไง?" ไม่มีแล้วที่ต่างประเทศนี้ไม่มีแล้ว หลังจากฟังเพลงแล้วเขาชอบกันมากเลยขอโน้ตๆ นี่ก็เลยเป็นเหตุผลว่าเราน่าจะทำโน้ตด้วย ทำ CD ด้วยเพราะคนถามเยอะ

เจ้ Wizard : ตอนแรกผมคิดว่าทำให้นักศึกษาที่ตาในไทย แต่กลายเป็นว่ามีแบบนั้นต่างประเทศด้วย

พี่อัค : ใช่ๆ ทุกคนถาม เราต้องบอกว่าให้ไม่ได้ เราต้องขออนุญาตก่อน ก็เลยทำให้เราได้ทำ CD กับหนังสือโน้ต คิดว่าเป็นเรื่องที่เราน่าภูมิใจมากที่เราเป็นในหลวงที่เป็นศิลปินด้วย หายาก (หัวเราะ)

เจ้ Wizard : คิดว่าพระองค์ท่านคงเคยได้ฟังนะครับ

พี่อัค : ครับ มีโอกาสได้ให้ท่านฟังด้วย

เจ้ Wizard : ว้าว... อย่างพ่อผมเป็นนักร้องในกองดุริยางค์ทหารบอก เคยได้ร้องเพลงถวายพระองค์ท่าน เรายังภูมิใจเลย อย่างพี่อัคก็น่าจะต้องภูมิใจขึ้นไปอีก เพราะมีทั้งแผ่น CD ท่านคงได้เปิดฟังนะครับ แล้วพี่อัคก็เคยเล่นถวายไหมครับ

พี่อัค : เคยเล่นถวายท่านและพระราชินี และฟ้าหญิงหลายโอกาส คิดว่าเราอยู่ที่เมืองไทยก็มากกว่าครึ่งชีวิตแล้ว ที่นี้เป็นบ้าน และผมก็ภูมิใจเรื่องนี้มาก ถ้าช่วยอะไรได้ผมก็ทำ อย่างอันนี้ (แผ่นโน้ต Sweet Words) เราทำถวายให้มูลนิธิชัยพัฒนา และเราได้มอบ CD กับโน้ตเพลงให้กระทรวงศึกษาฯ เพื่อให้เด็กได้มีโอกาสศึกษาเพลงพระราชนิพนธ์ เมื่อวานก็เพิ่งส่งไปหลายพันฉบับเป็นโน้ตกับ CD เป็นเซต ให้ไปทั้งหมดหลายหมื่นชุดแล้ว ให้มหาวิทยาลัยและโรงเรียนมัธยมต้น มัธยมปลาย ให้เด็กได้มีโอกาสเรียนดนตรีของในหลวงด้วย

เจ้ Wizard : นักกีตาร์คลาสสิกที่พี่อัคชื่นชอบมีใครบ้างครับ ?

พี่อัค : มีหลายคน ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนหมด คนที่เก่งมากคือ David Russell เป็นเพื่อนกับ John Williams ด้วย แต่ไม่ค่อยได้เป็นแฟนทำ

เจ้ Wizard : แล้วอย่าง Julian Bream

พี่อัค : Julian Bream ใช่แล้ว รู้จักด้วย? โอ้โฮ คนนี้เก่งมาก

เจ้ Wizard : ชอบกว่า John Williams

พี่อัค : มากกว่าเยอะ คนนี้มีความเป็น Musical เยอะกว่า แต่อย่าบอก John นะ (หัวเราะ) David Russell เป็นคนที่เก่งมาก แล้วก็ Carlos Bonell เคยเล่นด้วยกัน และตอนนี้มีคนใหม่ชื่อเพียหยาง เป็นผู้หญิงคนจีน ตอนนี้อาเก่งมาก และคนที่เป้นคีตกวีและเป้นนักกีตาร์คลาสสิกด้วยก็มี Jorge Morel จากอเมริกาใต้ จากอาเจนตินา และก็มือกีตาร์ฟลามencoเป้นเพื่อนกันชื่อ Paco Pena โอ้โฮ คนนี้...

เจ้ Wizard : ผมกำลังจะถามถึง Paco De Lucia

พี่อัค : Paco De Lucia เก่งด้วยครับ คนนี้จะเป็นสไตล์ป๊อป ปูล่าฟลามenco ก็ แต่ Paco Pena เป้นคนที่เล่นฟลามenco ก็แท้

เจ้ Wizard : แท้กว่านั้นอีกหรือครับ ?!!!

พี่อัค : ใช่ แท้กว่านั้นอีก เก่งมากคนนี้ และ Paco ก็เป้นคนน่ารักด้วย มีวงหนึ่ง Los Angeles Guitar Quartet วงนี้ก็เล่นกีตาร์ดีด้วย มี Scott Tennant เล่นกัน 4 คน ส่วน Julian Bream นี่คล้ายๆ Godfather ของกีตาร์คลาสสิกที่ยุโรป เสียขายที่ตอนนี้อาเล่นกีตาร์ไม่ได้ เกิดอุบัติเหตุกับมือ เรื่องนี้ไม่ค่อยเคลียร์ บางคนบอกเป้นอุบัติเหตุ บางคนบอกเป้นอัมพาต แต่แกล้งเล่นมีความเป็น musical มาก เขาใส่หัวใจเต็มที แกล้งเต็มที่เวลาเล่น ผมชอบ อาจจะเล่นไม่สะอาดเหมือน John Williams แต่เป้นดนตรีจริงๆ

เจ้ Wizard : ผมมีชุดที่แกล้งเล่นด้วยกัน 2 คน มีอยู่ 2 ชุด

พี่อัค : ชุด Together 1 และ 2 ชุดนั้นฟังได้ยืนชัดมากกว่าคนไหนเป้น "นักดนตรี" คนไหนเป้น "นักกีตาร์" อย่างเดียว ผมคิดว่ามี 2 แบบคือเป้น "นักกีตาร์" และเป้น "นักดนตรีที่เล่นกีตาร์" มันคนละเรื่องนะ (หัวเราะ)

เจ้ Wizard : อะไรในดนตรีไทยที่ทำให้พี่อัคก็หลงรักครับ ?

พี่อัค : สำหรับอัลบั้มนี้ผมเลือกเพลง... จริงๆ ไม่เคยคิดจะเลือกเพลงไหน แต่เป้นเพลงที่เคยได้ยินตั้งแต่ที่มาเมืองไทยเมื่อ 30 ปีที่แล้ว เคยฟังหลายๆ เพลง บางเพลงเราฟังพอออกไปก็ลืมเลย แต่บางเพลงอยู่ในสมอง ไม่ยอมออก (หัวเราะ) ผ่านไป 30 ปีเพลงเหล่านี้ก็ยังได้ยิน เมโลดี้อยู่ตลอดเวลา ถ้าเมโลดี้ยังอยู่ที่หัวสมองเรา คิดว่าต้องเป้นเมโลดี้ที่ดีที่อยู่ในหัวเราไม่ยอมหาย (หัวเราะ) ส่วนใหญ่ทุกเมโลดี้ผมว่าเป็นเมโลดี้ที่หวานมาก นุ่มๆ มีทีมีจังหวะด้วย เหมือนกลองยาวหลายๆ สไตล์ ทำให้เรามีโอกาสเวลาอะเรนจ์เราทำได้หลายสไตล์ บางเมโลดี้เราต้องเลือกสไตล์หนึ่งเล่นได้สไตล์นั้น เล่นกับสไตล์อื่นไม่สวย แต่เพลงไทยมันยืดหยุ่น (Flexible) มากๆ

เจ้ Wizard : นักกีตาร์ที่ไม่ใช่ชนักกีตาร์คลาสสิกที่พี่อัคก็ชอบมีไหมครับ ?

พี่อัค : โอ้... มีหลายคน มี John McLaughlin มี Chet Atkins มี Mark Knofler เขามีพิลิ่งที่ดีมาก ที่เยอรมันก็มีบางคนแต่ที่นี้ไม่เป้นที่รู้จัก อีกคน... Stanley Clarkeคนนี้เป็นคนแรกที่เล่น cross-hand มีอีกคนที่เล่นบลูส์ Rory Gallagher เป้นคนไอร์แลนด์ เสียชีวิตไปแล้ว คนที่เล่นแจ๊สที่ชอบก็มีหลายคน ถ้ารุ่นเก่าก็มี Kenny Burrell, Wes Montgomery มีหลายท่านที่เก่งมาก

พี่อัค : หลายคนกลัวคำว่า Classical แต่ผมไม่คิดแบบนั้น

เพลงคลาสสิคมีโน้ต แต่เราจะทำอะไรกับโน้ตนั้น มันขึ้นอยู่กับเรา ก็ต้องตามไคต์ไลน์นิดหน่อย อย่างเพลงของเราเอง เราต้องใส่ความรู้สึก ใส่สิ่งที่เราคิดเป็นสิ่งสำคัญ

เจ้า Wizard : พี่อัคก็มองธุรกิจดนตรีนี้ยังง้างบ้างครับ ? และอะไรจะแนะนำนักดนตรีรุ่นใหม่บ้าง ?

พี่อัค : ธุรกิจดนตรีตอนนี้ไม่ค่อยดีเท่าไร (หัวเราะ) คนชอบก็อปปี๊เยอะ ผมคิดว่าต้องให้คนที่ซื้อของปลอมรู้ว่าถ้าเขาซื้ออย่างนั้นอย่างเดียว ตนตรียะตายแน่ๆ นักดนตรีอยู่ไม่ได้ อยากให้คนที่ซื้อดนตรีปลอมคิดเรื่องนี้ด้วยว่าอีกไม่นานอาจจะม่แแค่คอมพิวเตอร์มีลิขสิทธิ์ คนตรีที่ทุกคนทำในห้องนอนอะไรแบบนี้ และคิดว่าธุรกิจดนตรีกำลังจะเปลี่ยนเยอะมาก แผ่นเสียงและ CD ยังอยู่ อันนี้สำหรับคนชอบ CD ยังต้องมีสำหรับคนชอบเรื่องเสียง Audiophile เขาจะซื้อ CD และแผ่นเสียง แต่ส่วนใหญ่ตอนนี้คนชอบดาวน์โหลดทุกอย่างในชีวิตเราตอนนี้มันเร็วมาก อยากทำอะไรให้เร็วๆ ก็ดาวน์โหลด

เจ้า Wizard : บางคนดาวน์โหลดแบบผิดกฎหมาย ศิลปินไม่ได้ด้วย ตรงนี้ยุ่งแย่มากครับ

พี่อัค : ใช่ครับๆ เขาน่าจะดาวน์โหลดแบบที่เป็นของจริง เคยมีคนขโมยโน้ตเพลงพระราชนิพนธ์ คือถ้าเขาตามเรา ถ้าเขาขออนุญาตเราก็จัดให้เขาได้ แต่เขาขโมย เขาก็ต้องเสียเงิน และทำให้ทุกคนเสียความรู้สึก

เจ้า Wizard : เป็นคนไทยเนี่ยหรอครับ ?

พี่อัค : ครับ มีด้วยนะ เขาตีพิมพ์ขายเลย เอาชื่อของเราออกแล้วใส่ชื่อเป็นของเขา

เจ้า Wizard : ตอนเด็กๆ ผมเคยมีโน้ตที่ซื้อหรือขโมยมาสำหรับเด็กที่ไปเรียน เป็นลายมือเขียนและลงชื่อคนเขียนด้วย ไม่นั่นใจว่าตอนนั้นพี่อัคก็ทำด้วยหรือเปล่า ?

พี่อัค : ใช่ครับ ชุดแรกเขียนด้วยมือ มีหลายคนก็ศศิละช่วยกันเขียน (หัวเราะ).

เจ้า Wizard : ถ้ามีคนก็อปปี๊ CD เพลงพระราชนิพนธ์ด้วยนี่คงบาปมากๆ

พี่อัค : ตอนนั้นเราพยายามอธิบายให้คนที่ขโมยให้เขารู้ ถ้าเราไปขโมยรถ ตำรวจมาจับเราไหม ? แต่เราขโมยดนตรี ทำไมไม่มีใครจับ ? มันไม่แฟร์

คุณเต๋ AMI : เคยมีจับนะ แต่เราต้องเสียค่าใช้จ่ายเยอะมาก ในการฟ้องร้อง ยังไม่พอเราต้องพิสูจน์กับทางเมืองนอกที่เราขาย เราต้องพิสูจน์ตัวเองว่าเราเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์จริง เรื่องเยอะไปหมด คุณอัคก็โดนชุด With Love เหมือนกัน คนจีนไปก็อปปี๊ สุดท้ายก็ไม่ได้อะไรกลับมาฟ้องก็ไม่ได้

เจ้า Wizard : แล้วอย่างนี้เราจะแนะนำนักดนตรีน้องๆ ที่เขาจะต้องมาต่อสู้กับสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไรบ้าง จากประสบการณ์ของพี่อัค ?

พี่อัค : ทุกคนที่อยากทำให้ดนตรีเป็นอาชีพ เขาต้องคิดให้ถี่ ถ้าแน่ใจแล้ว ก็น่าจะทำได้ แต่คนที่ไม่แน่ใจ อาจจะแน่ใจแค่ 80-90% ถ้าคิดแบบนั้น ก็ขอให้คิดใหม่ ถ้าเราอยากเป็นอย่างอื่นด้วย เราอยากทำอะไรก็ต้องคิดให้ถี่ เพราะว่าถ้าเราตัดสินใจแล้วและตอนหลังเราไม่แอบปี๊ ชีวิตก็จะลำบาก ที่สำคัญที่สุดคือทุกคนต้องซ้อมดนตรี ต้องซ้อมดีๆ ทำให้ดีที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ แต่เวลาเราเล่น เราต้องพยายามใส่ความรู้สึกของเราเต็มที่ และทุกคนต้องรู้ว่าดนตรีไม่ได้มาจากนิ้วของเรา นิ้วเป็นแค่ตัวกลาง แต่ดนตรีมาจากข้างใน อันนี้สำคัญ ถ้าไม่มีตรงนี้ก็ไม่มี ความหมาย ต้องเล่นชีวิตของเราด้วยเหมือนที่พูดเมื่อกี้ ดนตรีไม่ได้มาจากการสอน ดนตรีมาจากไอเดียของเราจากประสบการณ์ที่เราได้รับ

อีกอย่างหนึ่งที่เกี่ยวกับดนตรีและธุรกิจก็คือ เคยเห็นหลายๆ คนเขาซื้อธุรกิจอาจจะมากไป แต่ศิลปินหรือดนตรีเป็นสิ่งที่ต้องมาเป็นอันดับหนึ่ง ธุรกิจเป็นอันดับสอง ถ้าขายได้ โอ.เค. ก็ดี แต่ไม่ใช่เราอยากขายถึงค่อยทำดนตรี ดนตรีต้องมาจากข้างในเวลาที่เรารู้สึกสร้างสรรค์ ดนตรีจะเกิดขึ้นตอนนั้น แต่ไม่ใช่เพราะว่ามีคนมาหยอดเหรียญแล้วก็มีไอเดีย (หัวเราะ)

เจ้า Wizard : ถ้าพี่อัคก็มีโอกาสได้ทำงานฟรีไอ้ พี่อัคก็เล่นกีตาร์คนหนึ่ง และให้หามือกีตาร์อีก 2 คนที่เป็นระดับโลกเขามาเล่นด้วยกัน 2 คนนั้นจะเป็นใครครับ ?

พี่อัค : น่าจะเป็น Carlos Bonell กับ ชื่อ เพย หยาง เคยเล่นด้วยกันแล้ว ก็น่าจะเป็น 2 คนนี้ แต่ยังไม่เคยเล่น 3 คนด้วยกัน มีอีกคนที่เป็มือกีตาร์ในวง Los Angeles Guitar Quartet ตัวเล็กๆ เขาเป็นศิลปินที่แต่งเพลงด้วย จำชื่อไม่ได้แล้ว

เจ้า Wizard : ก็เป็น Quartet 4 คนเลย (หัวเราะ)

พี่อัค : กับ Carlos นี่เล่นสนุกมากครับ กับชื่อ เพย หยาง ก็เล่นสนุกด้วย

เจ้า Wizard : ทุกวันนี้ยังซ้อมอยู่ใช่ไหมครับ ? มีข้อเสนอแนะหรือตารางการซ้อมคร่าวๆ ยังไง ?

พีชัคกี้ : ยังซ้อมทุกวันแต่ซ้อมคนละแบบครับ คำแนะนำก็คือ แต่เวลาซ้อม เราต้องซ้อมจริงๆ อย่าเข้าใจว่าซ้อมกับเล่นเป็นเรื่องเดียวกัน ไม่ใช่ซ้อมเป็นเรื่องหนึ่ง เล่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เวลาเราซ้อมเราต้องพยายามให้ความคิดของเราส่งไปที่นิ้ว ให้นิ้วทำให้ได้อย่างที่เราอยากได้ อันนี้เรื่องซ่อมเป็นเรื่อง mechanical (กลไกการทำงาน) เราก็ต้องซ้อมอันนั้น และถ้าทำได้ เราต้องพยายามให้นิ้วเราตระหนักรู้ถึงไอดีเดียวทางดนตรีที่เรามีตอนแรกทำ mechanical ตอนหลังก็ต้องทำ musical idea

เจ้ Wizard : อย่างถ้าพีชัคกี้นั่งซ่อม จะซ่อมอะไรครับ ? อย่างเช่นสเกล ?

พีชัคกี้ : ตอนแรกเวลาเราเป็นนักเรียน เราก็ต้องซ่อมทุกอย่างทุกวัน ซ้อมเทคนิคทุกวันใช้ใหม่ครับ ผมเคยเห็นที่เวิร์คช็อปมาสเตอร์คลาสส์ทุกคนมาแล้วก็มาเล่นเร็วๆ เล่นสเกลเร็ว แล้วก็เล่นผิดตรงนั้นตรงนี้ เล่นอีกครั้งก็ผิดที่เดิม เขาอยากเล่นเร็วอย่างเดียว แต่เขาลืม... ผมจะบอกกับทุกคน “ทุกอย่างที่เราเล่นได้ช้าๆ เราเล่นเร็วได้” แต่ตรงข้าม... ไม่ใช่ 1 สมมติว่าเรามีสเกลหนึ่ง ยกตัวอย่างแค่สเกล C Major ออکتีฟเดียว สมมติว่าเล่นที่โพซิชันที่ 2 ก็มีมือซ้ายต้องเล่น 2-4-1/2-4-1/3-4 และมีมือขวาก็ต้องเล่น 2 นิ้ว 3 นิ้ว 3 นิ้วใช้ใหม่ครับ เราก็ต้องคิดก่อนว่าถ้าเราเล่น 2 นิ้ว 2 กับ 4 ไม่ได้ก็เล่นสเกลไม่ได้ ถ้า 1 กับ 2 ไม่ได้ก็เล่นสเกลไม่ได้ เราต้องแก้ปัญหาไปที่ละอย่าง ให้นิ้ว 1 กับ 2 เล่นก่อน แล้วก็ให้นิ้ว 2 กับ 3 และ 2 กับ 4 สมมติถ้าเป็น 1 กับ 2, 2 กับ 3, 3 กับ 4, 1 กับ 3, 2 กับ 4, 1 กับ 4 ถ้าอันนี้เล่นได้ ก็เล่นสเกลได้แล้ว...

แล้วก็ต้องซ่อม Combination ด้วย ซ้อม 1-2-4 ก่อน 1-3-4 พยายามผสม 1-2 กับ 3-4 หรือ 1-3-2-4 เราต้องตีปัญญาให้ได้ก่อน ถ้าทำอันนี้ได้ก็จะได้เล่นสเกลได้ แต่เราต้องคิด... อย่างที่พูดเมื่อกี้คือบางคนซ่อมแล้วเขาก็ทำผิด ทำผิดทำผิดอยู่อย่างนั้น เรื่องที่เราทำผิดมันก็อยู่ในสมองของเราด้วย ก็คือสิ่งที่ทำดี กับสิ่งที่ทำไม่ดี อันนี้เป็นปัญหาสำหรับการเรียนรู้ของเรา ถ้าเราทำได้ถูกต้องมันก็เรียนรู้สิ่งที่ดี แต่ถ้าทำแล้วมีปัญหา เราก็จะเรียนรู้ในสิ่งที่ไม่ดี ต้องทำทุกอย่างในความเร็วที่เราคอนโทรลได้ พอครั้งหน้าเราเล่นเราก็ไม่กลัว เพราะเรารู้แล้วว่าเราทำได้ โอเค. พอทำได้แล้วต่อไปเราก็พยายามทำเร็วขึ้นนิดหน่อย แต่อย่าให้ผิด ถ้าเราซ่อม เราต้องมึนตึ๊งจืดจืด และเราต้องสอนนิ้วของเรา เพราะนิ้วของเราไง เขาไม่รู้อะไร เราต้องสอนเขาว่าต้องทำแบบไหน มีไอดีอันนี้ นิ้วเขาต้องยอมรับ แต่เราต้องสอนเขาดีๆ อันนี้เป็นเรื่องซ่อม แต่ดนตรีมาจากที่อื่น เราต้องไปข้างนอก ต้องไปดูธรรมชาติ

เจ้ Wizard : ทุกวันนี้เวลาจับกีตาร์จะเล่นอะไรครับ วอร์มอัพก่อนหรือเล่นเพลงที่เราอยากเล่น หรือฟีลไปเลย

พีชัคกี้ : ส่วนใหญ่ตอนนี้มีงาน มีทัวร์คอนเสิร์ต ก็จะต้องซ่อมเพลงที่จะเล่น ตอนแรกพยายามเล่นทั้งเพลงช้าๆ ก่อน พอเราคอนโทรลได้ เราก็พยายามจำ และถ้าจำได้เราก็ต้องเลือกท่อนที่มีรายละเอียดที่ยากแยกออกมาซ่อม ทำแบบฝึกหัดเทคนิคที่เราคิดขึ้นเอง พยายามทำ 3-4 ชั่วโมงต่อวัน มากกว่านั้นเราไม่จืดจืดแล้ว แต่ถ้าเป็นการเล่นนี้เล่นได้เป็น 10 ชั่วโมง (หัวเราะ)

เจ้ Wizard : เด็กที่มาเวิร์คช็อปกีตาร์คลาสสิกนี้เขาก็เน้นเล่นเร็วกันหะครับ ? เพราะกีตาร์ไฟฟ้าเป็นเรื่องปรกติ ลูกศิษย์ผมหลายคนเล่นเร็วได้ แต่พอให้เล่นช้ากลับเล่นไม่ได้

พีชัคกี้ : เคยทำเวิร์คช็อปที่โตเกียว 8 โมงเช้า เคยเห็นที่ญี่ปุ่นที่

เดียวที่ทำเวิร์คช็อปกันตั้งแต่เช้า ที่อื่นไม่เคยเห็น-8 โมงเช้าไปที่โน่นเรายังไม่ตื่นเลย ไปถึงเด็กเล่นสเกลกันเร็วๆ ทำให้ผมเวียนหัว (หัวเราะ) ผมก็ถามคุณมาทำไม ? อยากเรียนอะไร ? เขาถามเราเล่นอันนี้ให้เร็วกว่าเขาได้ไหม ? เรามอบ “คิดว่าไม่ได้มั้ง” (หัวเราะ) ทำไม่อยากจะเล่นเร็วกว่านี้ในชีวิตนี้ไม่เคยเจอตรงไหนที่ต้องเล่นเร็วขนาดนั้น ถ้าเจอเพลงที่มีเล่นเร็วขนาดนั้นก็ค่อยเล่นตอนนั้น ทำไม่ต้องนั่งวันหนึ่ง 3 ชั่วโมงให้เร็วๆ ใครจะสนใจใช้ใหม่ครับ

ผมพยายามให้เขาเล่นเมโลดี้ง่ายๆ 5 นิ้ว 10 นิ้ว ทำเมโลดี้ ทำ phrasing ให้เล่น เขาเล่นกันไม่ได้ เล่นได้แต่บั้งๆ เป็นป็นกส เล่นเป็นซิงเกิ้ลโน้ตให้ต่อเนื่องไม่ได้ เมโลดี้สวยๆ เขาทำไม่ได้ ได้แต่เมคานิคอย่างเดียว เราไม่เข้าใจ และเขาตกใจด้วย “เฮ้ย ทำไม่เราเล่นได้ 1,000 โน้ตภายในนาทึงหนึ่ง แต่ทำไมเราเล่น 10 โน้ตสวยๆ ไม่ได้ ?!”

เจ้ Wizard : คิดว่าปัญหานี้ถ้าเขาเปิดรับ จะใช้เวลานานขนาดไหนครับกว่าจะแก้ได้ ?

พีชัคกี้ : บอกยาก ทุกคนไม่เหมือนกัน บางคนเร็ว บางคนช้า หลากๆ คนเข้าใจผิด ลองฟังเพลงอย่าง “น้ำตาแสงใต้” ความสวยของเพลงไม่ใช่อยู่ที่โน้ตเยอะๆ มันอยู่ที่ “เล่นน้อยๆ” เล่นน้อยมันยากกว่าเล่นเยอะ มันต้องใส่ “pause” (หยุด) ด้วย ไม่ใช่เล่นเป็นน้ำไปเลย โน้ตตัวหยุดต้องใส่ด้วย “ความเงียบ” (silence) ใส่ให้ถูกต้อง อันนี้สำคัญและยากที่สุด เหมือน Ravi Shankar เมื่อก่อนเล่นเร็วๆ ตอนนี้อาจจะไม่เร็วแบบนั้น แต่เวลาเขาเล่นอินโทรของเพลง เขาเล่นลึกมาก

เจ้ Wizard : แล้วเราไปเล่นกีตาร์เพราะๆ สวยๆ เด็กๆ เขาเกิดใหม่ครับ ?

พีชัคกี้ : ใช่ แต่ไม่ใช่ทุกคน ผมเคยเล่นที่ Guitar Festival และมีนักกีตาร์มาดูโน้ตและเล่น มันก็ไม่นอน 95% เป็นคนฟังที่ไม่รู้เรื่องกีตาร์ เขาอยากฟังเพลงอย่างเดียว คนดูเขาไม่สนใจเทคนิค เขาไม่สนใจว่าเราเล่นเร็ว นักดนตรีต้องเข้าใจเรื่องนี้ ถ้าเดินไปที่ถนนแล้วเขาให้เราเล่นเพลงหนึ่งให้เมโลดี้สวยๆ กับเล่นฟรีๆ เขาจะรับอะไร ? เขารับเมโลดี้ที่สวยๆ ที่เขารับได้ แต่ถ้าโซวโวลุ่มปิกอัพก็ไม่มีใครรู้เรื่อง แต่ถ้าในเพลงมีสเกลเร็วก็ต้องเล่นเร็ว แต่ถ้าไม่เร็วก็เล่นธรรมดา เราต้องนับถือธรรมชาติของเพลงด้วย ไม่ใช่ซุ่มซิ่นเพลง อันนี้ไม่ได้

เจ้ Wizard : ซักสุดท้าย ให้พีชัคกี้ฝากถึงผู้อ่านเกี่ยวกับอัลบั้มชุดใหม่ของพี

พีชัคกี้ : อัลบั้ม Magical Melodies ผมพยายามใส่ฟีลลิ่งและความรู้สึกไทยมากที่สุด พยายามหาแคแรกเตอร์และชีวิตของทุกเพลง ใส่ฟีลลิ่งของคนนั้น และอยากให้ทุกเพลงเก็บความเป็นไทยไว้ ผมไม่ได้ใช้เพลงไทย ผมใช้เพลงเพลงสากลเล่นกับกีตาร์ ผมเล่นสเกลไทยไม่ได้ แต่... hope (หวังว่า) ความเป็นไทยยังอยู่ที่เพลง (หัวเราะ) ทุกคนที่ฟังผมถ้าเขาฟังแล้วเขาไม่คิดว่าอันนี้เป็นเพลงไทยที่เล่นกับกีตาร์ ผมยินดีมาก แต่ถ้าเขารู้สึกนี้เป็นเพลงไทยและไม่คิดถึงกีตาร์ก็ดี (หัวเราะ) อยากให้ทุกคนฟัง จะออกวันที่ 2 เดือนกุมภาพันธ์ หรือเข้าไปดูได้ที่เว็บไซต์ www.amithailand.com หรือ www.huckyguitar.com ก็ได้ครับ...

นิตยสารด้านระบบ แสง สี เสียงบนเวที ดนตรี สตูดิโอ และเทคโนโลยีเอวีมีเดีย

YAMAHA

CO
commercial audio

All-Weather Speakers

NS-AW Series

The combination of Quality and Durability

“ความลงตัว
ของคุณภาพ
และดีไซน์

NS-AW series
ลำโพงเพื่องานติดตั้ง
ทั้งภายใน และ
ภายนอกอาคาร”

Installation Speaker

IS Series

The Quest for the Best in Pro sound...

ที่สุดของลำโพงเพื่องานติดตั้งคุณภาพสูง

- ลงใช้งาน SCS 226 Digital Speaker Processor จาก acmaudio
- วิธีต่างๆในการเรียนรู้จากระบบแสง (ตอน 1)

- Mix Meister Studio : ซอฟต์แวร์สำหรับสถานีวิทยุ
- Bubblegum Rock (The Manufactured Group)

ISSN 1685-3431

03

ซีอีดี

90 บาท

<http://soundstage.se-ed.com>